

HET HARDE ROOD VAN MIJN GELIJK

Rob de Graaf

geschreven voor Toon Kuijpers
voorjaar 2005

Wat?

Wat is er?

Wat kijk je nu naar mij?

Moet ik iets doen? Moet ik iets zeggen?

Ben ik verantwoordelijk voor wat er met jullie gebeurt?

Ik weet het wel
Jullie denken: die is mager
Die is bleek
Die zal wel zielig zijn
Die kan het niet, met niemand
Dat is wat je denkt als je mij ziet
Ik ben te armelijk, te halfvolwassen, te verwaarloosbaar
Je denkt dat je dat allemaal begrijpt als je alleen maar naar mij kijkt, naar
mij met mijn ziekenfondsogen en mijn hongermond
Ik ben het, ja - ik - met die gebogen rug en die vertrokken schouders - de
lichaamstrekken die je krijgt als je altijd moet wachten
Altijd te lang in de rij staan bij alle loketten van de maatschappij
Altijd al bij voorbaat weten dat het ook vandaag wel weer niet lukken zal
Altijd weer afhankelijk zijn van mensen die met zachte stemmen en een
harde blik hun eigen gelijk bevestigen: zij bepalen hoe het gaat, jij niet

Tot nu toe heb ik me aan de regels gehouden
Heb ik eerst gedacht en daarna pas gepraat
Of niet gepraat
Heb ik gedacht dat je een sluitend verhaal moet hebben
Eerst a en dan b en zo dan verder - en uiteindelijk zou het dan kloppen
en dan zou ik begrepen worden
Nu geloof ik dat niet meer
Nu heb ik de ordening opgegeven
Nu spuug ik mijn woorden ordeloos uit
Nu weet ik dat ik, als alles gezegd is, alleen achterblijf - stil en verlaten
als Sint Helena in de verte van de oceaan

Maar zover ben ik nog niet

Ik weet alles, eerlijk waar
Ik zie ogen en ik weet wat er achter die ogen wordt gedacht
Ik weet dat ik niets anders ben dan de bevestiging van jullie
allernegatiefste wereldbeeld
De inheemse vreemdeling, dat ben ik
Ik ben het verloren gewenste familielid dat toch nog niet dood blijkt te zijn
en dat zich onaangekondigd aandient, zo maar op een mooie ochtend in
het voorjaar
Ik ben levend ongemak
Ik ben de stille jongen die droomt van gerechtvaardigd geweld - pas later,
als hij zijn daad volbracht heeft, beseffen ze dat ze eigenlijk nooit iets van
hem hebben geweten
Ik ben de naar vuil ruikende dakloze, van wie je hoopt dat hij jou niet
aanspreekt als je daar over de straat loopt met je leren schoenen en je
tevredenheid
Denk niet dat ik dat niet merk
Mijn verstand zit hier, en hier, en overal
Ik ben volkomen gevoelig
Overal heb ik zintuigen - in mijn ingewanden, in de witte wolk van mijn
adem, in het vocht dat mijn lichaam afscheidt - zelfs mijn zweet weet wat

jullie over mij denken en wat je me zou willen aandoen als ik te dicht in je buurt kom

Wanneer je van een vis, zo'n witte oceaanvas, de huid afstroopt, dan liggen de zenuwen bloot
In verre landen van het oosten, waar ze een taal spreken die wij nooit zullen verstaan, daar druppelen ze kokend water op dat trillende, huidloze vissenlichaam, water dat vermengd is met azijn - en terwijl het levende vlees nog siddert eten ze het rauw op
Dat is precies wat jullie mij aandoen
Of nee - wat je me aan zou doen, als ik niet sterk was en als ik me niet zou verweren

Wat ik niet goed uitgelegd krijg
Naar jullie toe
Ik ben...-
Ik ben...-
Godverdomme, laat me nu even goed nadenken voordat ik kan zeggen wat ik ben
Zit niet zo te kijken
Ik doe mijn ogen dicht, maar dan nog voel ik dat je kijkt
Ik doe mijn ogen dicht - als andere mensen dat doen schijnt alles zwart te worden - maar wat ik zie is rood, het eenvoudige rood van mijn waarheid, het harde rood van mijn gelijk - het gelijk dat ik nog niet onder woorden kan brengen maar dat ik wel heb, ik weet het zeker
Ik doe mijn ogen dicht en ik prijs me gelukkig: zo kan ik zien wat ik zien wil
Er is een landstreek, ergens in Azië of zo, waar bij een hele generatie de oogleden zijn weggeschroeid, omdat er daar een oorlog is geweest, een oorlog die, zeggen ze, gerechtvaardigd was, een oorlog met gas, met onzichtbaar vuur
Daar, in dat bosrijke land, doen ze 's nachts een donkere lap om hun hoofd
En dan proberen ze te slapen ze met open ogen
Zwerende, tranende ogen

Ik
Ik ben heel scherp, maar het is ongericht
Energie ben ik, een bliksem die nog zoekt naar een torenspits, of naar een eenzame wandelaar in het veld
Als ik zo'n doel eenmaal heb gevonden, dan duikt die kracht van mij er bovenop
De genezende destructie
Wat kwetsbaar is verdwijnt, verdwijnt zo volkomen dat het is alsof het nooit bestaan heeft
Maar zover ben ik nog niet, dat weet ik wel
Ik zit nog niet op die energietop
Ik groei, ik zwel op als een onderhuidse infectie
En wat ik nodig heb, dat is een voorbeeld
Eerst moet ik volgen, dan pas zal ik leiden

Ik ben niet bang om te wachten
Ik kan het inhouden

Wat zal dat dan zijn, mijn voorbeeld?
Waar zal ik het vinden?
Misschien moet ik naar het noorden gaan
Waar de hijgende en opgehitste witte honden hun tanden scherpen aan
het onbeschermd vlees van de pooldieren
Bevroren bloed ligt als een bruinrood craquelé op de daarnet nog zo
schone sneeuw
Het doodsgeschreeuw en het hongerige blaffen dragen ver door de
windstille lucht
Is dat wat ik zou moeten doen? Zoeken naar wie zwakker is dan ik, in de
kou van de wereld? Zoeken en kapot maken?
Of ga ik liever naar het zwarte zuiden, waar in schaduw en warmte de
sterkste en giftigste dieren gedijen
Eén beet van de aap, en de uitholling begint
Donkere vlekken op je huid en een lichaam dat baadt in ziek zweet
In dat land is één steek van de schorpioen al genoeg: een alles
verterende vloeistof neemt bezit van je aderen
Aangetast bloed, dat schuimt als gistende urine
Of - als het geen dieren zijn, dan zijn het wel mensen die je daar tegen
komt
Kijk - daar loopt er een - voor hem ben jij een vijand en in het donker zie
je het wit van zijn ogen, het wit van de tanden in zijn mond die licht, zie
je het blikeren van dat kapmes, het mes dat altijd uitzielt naar een oor,
een hals, een buik, een onderarm
Maar je bent hem voor - want jij hebt ook een mes, of een stuk ijzer, en
de kracht van je handen
Aanvallen moet je, voordat ze jou iets kunnen doen
Ze hebben de verkeerde taal, de verkeerde lichaamskenmerken, de
verkeerde gewoonten... en dat moet genoeg reden zijn om ze te kapot te
maken

Moet ik mijn voorbeeld zo ver weg zoeken?
Ik weet het niet
Misschien moet ik dichterbij blijven
Moet ik afwachten
Moet ik nog op kracht komen
Moet ik me op mijn eigen waarheid concentreren
De eenvoudige waarheid van het lichaam dat ik ben
Ik sta voor een venster, ik adem uit, heel dicht tegen het glas aan - en
dan snuif ik die net uitgeademde lucht meteen weer op - zo ruik ik het
bederf dat in mijn lichaam woekert
Zo hergebruik ik mijn eigen vervuiling
Wat ben ik anders dan een ding van vlees waarin oud voedsel wordt
bewaard, stoffen in staat van verbranding en ontbinding - Een levend
ding dat er net zo goed niet zou kunnen zijn

Soms, op stille zondagen, bedenk ik dat ik niet zou willen leven

En ik denk en ik denk door, ik denk over hoe ik het zou moeten doen
Hoe pak ik dat aan?
Hoe kom ik zover dat ik er niet meer ben?
De enige manier die me niet tegen staat is: op te houden met eten, met
drinken
Op te houden met iets te doen - en zeker weten dat dan de helderheid en
de rust vanzelf zullen komen
Met mijn kleren aan op een bed gaan liggen, in een koele kamer waar
grijs winterlicht door het enkele raam naar binnen valt
En dan niets meer
Het is geen wachten, want wie wacht rekent nog op iets, die heeft nog
plannen
Dit moet iets anders zijn, zoiets als zonder betrokkenheid gadeslaan
Aanvaarden dat er niets meer komt
ik merk hoe ik me langzaam van de wereld verwijder
Ik hoor ze lopen, in de andere kamers van het huis, zachtjes, omdat ze
respect voor me hebben
Ik neem waar hoe in mijn lichaam alles steeds langzamer gaat
Hoe mijn armen en benen zich van me vervreemden - zware, verre
ledematen die ik niet meer opgetild krijg
Dan vervaagt mijn besef van de werkelijkheid nog verder - het verschil
tussen nu en toen en straks lijkt steeds minder belangrijk
De grens tussen waar ik ophoud en waar de rest van de wereld begint
valt niet scherp meer te trekken
Nog steeds neem ik geen voedsel en geen water, alsmaar brozer word
ik, tot alles ijl is en doorschijnend
Er niet zijn - het is nu heel dichtbij
Ik zie en hoor - ver weg misschien, maar ik kan geen afstanden meer
schatten - ik zie en hoor iemand die zich over me heen buigt en tegen
me spreekt
Iemand die ik vroeger gekend heb
Iemand uit die wereld waar ik al niet meer toe behoor
Vlekken van licht, een wolk van geluid
Daarna blijft het stil, hoor ik alleen nog maar een aanhoudend suizen,
iets dat in mijn lichaam lijkt te zitten, dat de plek inneemt waar zich
vroeger mijn denken bevond
Dit is bevrijding
Langzaam en onomkeerbaar
Ik maak mezelf niet kapot
Ik hef mezelf op
De dood komt als een allerlichtste aanraking
Het blad dat zich van de tak heeft losgemaakt zeilt, door lucht gedragen,
langzaam naar de bodem

Wat nou?
Wat is er nou?
Ik praat toch niet dom, of wat?
Ik denk in hele scherpe lijnen -

't Is alleen... ik weet niet... soms, als ik het allemaal onder woorden moet brengen, dan gaan die lijnen opeens bewegen, dan kronkelen ze in alle richtingen, ik heb er geen greep meer op en ik raak erin verward
Dat is een soort ziekte, denk ik
Een ziekte die ik alleen heb en die niemand kan begrijpen
Ik lijd aan de maatschappij
Laatst, bijvoorbeeld, ga ik een keer 's avonds laat naar een dansgelegenheid, een plek voor jonge mensen - ik ben toch ook jong?
Dus wat is daar nou vreemd aan?
Het is zo'n ruimte met licht en muziek en beweging, ergens achter een stalen deur in de een of andere achterstandswijk
En die deur, daar gaat het juist om
Want als ik daar aankom, 's avonds laat, met mijn glimmende broek en mijn geoliede haren, dan staat daar bij die deur zo'n man
Zo'n vreemdeling die - dat voel ik meteen - die mij niet moet
Hij staat daar bij die stalen poort en die gaat hij voor mij niet open doen - dat is wat ik zeker weet en daarom, nog voordat hij iets tegen mij heeft kunnen zeggen, vraag ik aan hem: 'Wat heb jij tegen mij? Waarom kijk je zo smerig en intimiderend? Laat me er door, derdewereldfiguur! Ik wil naar binnen!'
ik weet zeker dat ik dat zo zeggen moest - dat is een van die rechte lijnen in mijn hoofd
Maar hij, die vuile reus met zijn hersentekort, hij neemt geeneens de moeite om mij een antwoord te geven - hij buigt zich alleen maar een heel klein beetje voorover, hij kijkt met die te dicht bij elkaar staande ogen van hem zo'n beetje in mijn richting en dan plaatst hij met de kracht van een hamer zijn vuist in mijn maag - ik klap voorover en ik lig krimpnd van de pijn op straat - met zijn voet schuift hij me opzij, die Macedoniër, hij duwt me in de richting van de stoeprand, alsof ik een stuk vuil ben
En daar blijf ik liggen, terwijl die dreun in mijn maag nog na-echoot
Ik bedoel: dat kan toch niet?
Ik bedoel: dan is er toch iets mis, als we zo met elkaar omgaan?
Ik wil alleen maar voor mijn vrijheid opkomen
Ik wil me gewoon kunnen uiten
Zeggen wat ik voel
Maar als dat niet kan, als ik door allerlei diplomaloze randfiguren word belemmerd in mijn handelen - dan blijf ik thuis
Ga ik zitten nadenken
Ga ik me van alles zitten verbeelden en dat is niet goed
Dan word ik onmaatschappelijk, in mijn denken
Fantasie is gevaarlijk, dat weet iedereen
Maar ik kan het natuurlijk niet tegenhouden, als het komt
Mijn fantasie over hun destructie
Ze willen me niet?
Dan wil ik hun niet
Hun niet en hun wereld niet
Ik kan het niet tegenhouden, eerlijk waar
Die vrije gedachten die her en der opschieten, als giftige zwammen in een herfstig bos

Ik sluit mijn ogen en ik zie beelden
Onmaatschappelijke beelden
Beelden die nergens vandaan komen maar die verontrustend helder zijn
Het beeld van een kleuterschool die zich zacht sissend vult met
zenuwgas
Ze dragen rode jasjes, die kinderen, en de deuren gaan niet open
Ze kunnen geen kant op, maar dat geeft niet: ze hoeven nooit meer
ergens heen
Het beeld van brand in een winkelcentrum - het vuur is op vier, vijf
plaatsen tegelijk aangestoken - hoe harder ze rennen, hoe sneller ze bij
hun blakerende ondergang zijn - ik zie ze langzaam branden...

Echt, eigenlijk ben ik zo niet
Ik hou van alles wat zacht is en heel
Van het licht in het voorjaar, van de geur van schoongewassen lakens op
een vertrouwd bed
Van iets dat iemand ooit tegen me gezegd heeft, en hoe blij ik toen was
omdat ik wist dat nu alles goed kwam...-

Wacht - nee - nu niet
Nu niet de samenhang verliezen
Blijf geconcentreerd, Toon
Bedenk dat je heel goed wist waarover je het had
't Ging er dus om...-
't Gaat erom dat...-
Jezus, hoe zeg ik dat
't Gaat om leven, en dat ik dat niet wil en niet kan
Niet op deze manier
Niet als er zoveel is dat me voortdurend in verwarring brengt
Niet als ieder woord dat ik zeg meteen tien andere woorden oproept die
ik helemaal niet had willen zeggen
't Gaat mij erom dat ik het middelpunt ben van een wereld, de enige
bewoner van een huis vol spoken en demonen
- Alles leeft, in die kamer waar ik ben, ook de dingen die eigenlijk dood
horen te zijn: uit zware meubelen en vanachter de muren klinken
stemmen die klagen -
't Gaat mij erom dat alles naar mij verwijst en dat alle lijnen bij mij
beginnen
Ik ben de kern - maar wat is nou het punt? Wat heb ik vroeger geleerd,
bij de scheikunde of de natuurkunde of weet ik waar?
Precies: die kern is altijd leeg
Dat is het holle middelpunt, waar al het andere omheen beweegt
Dus wat zegt dat en wat moet ik nou?
Besta ik?
Of is dat lichaam van mij ook alleen maar een gedachte - een gedachte
die ik denk en verder niemand?
Als ik me vooroverbuig boven de door geen wind bewogen vijver in een
of ander mythisch of arcadisch landschap, dan zie ik iemand in die
spiegel, dat is zeker
Waterbeeld

Waterwaarheid

Maar als ik blaas in dat water dan verdwijnt die beeltenis - ik zie geen gezicht meer maar de bodem van die vijver, donker zand waarin zich wiegelende waterplanten hebben vastgezogen

Ik zie mezelf niet

Ik ben er niet

Wat ik laatst dacht

Of hoorde, of las, of gedroomd heb

Er was een hond, zo'n magere waakhond achter een hek, een hond die het bedrijventerrein bewaakt - een lap grond aan de stadsrand waarop wegrottende gebouwtjes staan met roestende hangsloten en ergens in de regen ligt een blok functieloos beton -

Die hond, ze hadden hem een stuk touw om zijn nek gebonden zodat hij niet weg kon lopen - maar iemand had die knoop verkeerd gelegd zodat dat dier het touw bij iedere beweging steeds verder aantrok

Toch was hij blijven trekken

Toch wilde hij vrij zijn, wilde hij lopen tot aan de rand van zijn territorium

Hij liep en hij trok aan dat touw dat een strop was - totdat hij viel

En nu ligt hij daar, uitgestrekt op zijn zij

Zijn tong een dik paars ding dat uit zijn bek hangt

Het ene oog dat je kunt zien een dode bal van gelig melkglas

Nu dwaal ik toch weer af

Vasthouden, die lijn

Hak voor jezelf een weg door de werkelijkheid

Ik wil dus zeggen dat ik weet dat ik verantwoordelijk ben, voor alles

En dat alles wat ik niet doe ook niet gebeurt

Als ik niet tegen die muur blijf duwen valt het huis om

Als ik even niet kijk gebeurt er van alles dat verboden is

Als ik de dingen niet beschrijf bestaan ze niet

Maar ik ga dat niet volhouden

Ik ga die last van de wereld niet op mijn rug blijven nemen

Op een dag ben ik moe en dan stop ik

Dan laat ik alles vallen in instorten en stil worden

En als dat gebeurt, dan moet je niet kwaad zijn

Dan moet je erkennen dat ik het heb aangekondigd

Ik zeg je één ding

Veel weten

Teveel weten

Dat maakt zwaar

Hoe zou het zijn als het allemaal anders was?

Wat als de wereld niet een steen was, een steen die iemand aan me heeft vastgebonden en die me de vrije beweging belemmert?

Wat als die wereld iets nieuws was en iets lichts

Iets dat ik zelf kan uitvinden

Het is ochtend

Ik ben net wakker

Ik voel me schoon en uitgerust
Ik heb niet gedroomd van duistere dingen en ik heb geen enkele
herinnering aan wat misschien ooit verkeerd is gegaan
Het is ochtend en het is de mooiste tijd van het jaar, de vroege zomer,
als het licht zijn verwantschap toont met het goud en de honing -
Ik zie als ik naar de hemel kijk een enkele wolk, zacht en wit als de veren
van een watervogel
Alles is helder, alles is eenvoudig
Er zijn grenzen, en binnen die grenzen ben ik tevreden
Mijn gedachten hebben geen gewicht
Er is niets om bang voor te zijn
Kan dat bestaan? kan ik zo leven?
Is er een huis met een deur die zich opent naar een tuin vol donker
geurende bloemen, is er iemand met een zachte, hese stem en een
blonde aanwezigheid die alles zegt wat ik wil horen?
Heeft de tijd geen vat op dit welbehagen en hoeven wij ons nergens
zorgen over te maken?
Leef ik met de rust van iemand die is waar hij zijn wil?

Nee
Aan dat geluk wil ik niet denken
Harmonie en vrede met alle mensen en dingen - dat kan niets voor mij
zijn
Duw mij maar met mijn gezicht in het vuil
Laat mij maar ruiken dat het oorlog is, oorlog tussen goed en nog beter,
tussen slecht en nog slechter
Ik heb liever dat je me slaat dan dat je me likt - want wie geslagen word
kan terugslaan en dat ligt me toch het best

Wat?
Zei iemand iets?
Wat?
De maatschappij?
Daar had ik het toch de hele tijd al over?
Op de een of andere manier is het altijd de maatschappij die fout zit
Die mij wil opvoeden, die me wil controleren, die iets te zeggen wil
hebben over de lucht die ik toelaat in mijn longen
Hoe kan ik deemoedig blijven wanneer ze me niet vrij laten?
Dat zeg ik toch?
Je merkt wel hoe ik ben - ik ben een stille jongen
Ik ben er zo eentje die het in het algemeen wel goed vindt, allemaal, en
die echt niet op alles iets te zeggen heeft - maar als er aan mij eisen
gesteld worden, als ze hun maatschappelijke lippen likken en dan hun
maatschappelijke woorden in mijn richting spugen - dan kom ik in
opstand, dat is authentiek en dat vind ik gerechtvaardigd
Dan schop ik tegen de muur van die maatschappelijke gevangenis, net
zo lang en net zo hard tot de stenen losgewrikt raken
En de muur stort in en ik ben vrij - ik zie een grijze hemel en die hemel is
het enige dat boven mij geplaatst is

Dan pak ik een van die losse stenen - geen al te grote, eentje die lekker
ligt in mijn hand
En ik loop de wereld in, op benen die dronken zijn van de vrijheid
En het eerste hoofd
Het eerste hoofd wat me niet aanstaat omdat het te bleek is of juist te
rood of te donker, omdat het teveel zekerheid uitstraalt, omdat het hoort
bij het grote gelijk waar aan ik nooit deel mocht hebben
Dat hoofd wordt het doel van die steen die ik gooi
Kijk, daar ligt hij, die man - het moet een man zijn want alleen mannen
hebben dat, dat waar ik niet tegen kan - vrouwen zijn anders, vrouwen
zijn wonden, zijn een zachte ziekte die je kunt negeren
Kijk, daar ligt hij, en nu kijkt hij niet meer zo uit de hoogte
Nu weet hij wat het is als je de onderste bent
De zwakste
Degene die iets is aangedaan
Ik kijk, ik wil zien wat ik gedaan heb, ik wil toch wel een beetje bloed zien,
daar waar de steen zijn vel heeft geschampt
Zijn bloed is mijn tevredenheid, zijn krachteloosheid maakt me sterk
Ik loop verder en ik weet ik wat het is om te heersen
Om te horen bij de mensen die hun minachting een vorm kunnen geven

Dat zeg ik - ik ben een makkelijke jongen, mij heb je zo tevreden en dan
hoor je me niet
Maar als je bij mij iets aanraakt waar je eigenlijk van af zou moeten
blijven
Als je mijn gevoeligheid negeert
Dan komt er iets in me los, een kracht die ik niet wil beheersen

Je begrijpt me toch wel?
Dit zeg ik allemaal alleen maar om je duidelijk te maken dat iemand die
de ruimte niet krijgt zelf wel iets moet doen om die ruimte te nemen
En dan kan het misgaan
Ik ben geen hooligan, geen vandaal, geen zittenblijver, geen
geradicaliseerde jongere, geen dierenbeul, geen kampbeul, geen
vrouwenverachter, geen misfit, geen neurologisch-syndroomlijder, geen
wapendrager, geen zwartrijder, geen roodfronter, geen xenofob, geen
stuk ressentiment, geen talenthater, geen steunafhankelijke, geen
onbemiddelbaar dossier, geen afhaker, geen spelbederver, geen
corrupteling, geen zwerver, geen woordverklaarder, geen warhoofd of
wanbetaler, geen verdorde plant in de vensterbank van een verlaten
woning, geen cultuurpessimist, geen cultuuroptimist, geen dode taal,
geen maagpatiënt, geen televisiejunk, geen Spits- of Metrolezer, geen
zoveelste wiel aan een wagen, geen herinnering aan wat niemand zich
meer wil herinneren

Ik ben alleen maar iemand die ook iets probeert
Iemand die moe is maar toch door heeft willen gaan
Ik heb mijn best gedaan, eerlijk waar
Ik heb het alles gedaan om het jullie uit te leggen
Maar mijn woorden zijn uiteengespat, als waterdruppels op een steen

Nu zul je het meemaken
Nu zul je zien dat ik mijn conclusies trek
Ik weet wat ik weet
Ik weet dat ik gelijk heb, maar de taal is mijn vijand, dat begrijp ik nu - de
woorden weigert te zeggen wat ik bedoel
Taal is weerstand, maar ik weet wat ik doe: ik ga die weerstand uit de
weg, voortaan
Ik zoek nu steun bij de stilte
Als ik niets meer zeg, dan hou je wel op me zo aan te kijken en me
stilzwijgend ongelijk te geven
Dan zul je nog betreuren dat je de hand die ik uitstak niet aangepakt hebt

Ik wil geen mens meer zijn, maar een dier in de winter
Ik trek me terug in een hol
Daar ga ik liggen, ineengedoken als een niet geboren kind
Ik sluit mijn ogen en ik bevrijd me van de last van het denken
Mijn hartslag wordt traag en ik verdwijn in een slaap die lang zal duren
Die duurt tot de ochtend waarop zowel jullie als ik een ander zullen zijn
De nog lege ochtend van een nieuwe dag